כח.], כ) תמורה לד., ג) שם לעיל כו. [ע"ש], ד) [לעיל

ה: יב: כא. תמור׳ לד.],

ו.], ע) בס"א נוסף: לו,

ים ומוכה לו ישחו

תורה אור השלם

ו. ולבש הכהו מדו בד

ז. יְלְבָשׁ יִוּבנון בְּוּזְ בָּוּ וּמִכְנְסֵי בַד יִלְבַּשׁ עַל בְּשָׁרוֹ וְהַרִים אֶת הַדֶּשָׁן

אשר תאכל האש את

הְעֹלְה עַל הַמִּוְבֵּח וְשְׂמוּ

אצל המזבח: ויקראוג

2. שְּבָּצֵּת יְבִּים בַּיבּוּת תֹאבַלוּ אַךְ בַּיּוֹם הָרְאשׁוֹן תַּשְׁבִּיתוּ שְׁאֹר מִבְּתֵיכֶם כִּי בָּל אֹבֵל חָמֵץ וְנִכְּרְתָה

הַנֶּפֶשׁ הַהָּוֹא מִיִּשְׂרְאֵל מִיּוֹם הָרְאשׁן עַד יוֹם

השבעי:

שמות יב טו

שבעת ימים מצות

ב) וממילה יח זו ומהר

א ומיי' פ"ו מהל' מעילה הל"ג]: גו ב מיי פ"ז מהלכות ע"ז הל' י טוש"ע י"ד סי׳ קמב סעיף א: נו ג ד מיי פי״ט מהל׳ פסולי המוקדשין הלכה

ה [מיי׳ פ״ב מהל׳ תמידין כלי טוז:

→(e)(- רבינו חננאל

ורבנן מכלל דשרו אפילו כשאבוקה כנגדו. אי הכי עצי איסור לרבנן היכי משכחת לה. ושנינן בשרשפא. פירוש כסא לשבת בו כגון זה אסרה . תורה. בעי מיניה רמי בר חמא מרב חסדא תנור שהוסק בעצי הקדש ואפה בו פת לר׳ המתיר מהו. וא"ל הפת אסורה. ומה בין עצי הקדש לעצי ערלה, אמר רבא משום דערלה בטלה במאתים והקדש . אפילו באלף לא בטיל. כי המסיק בעצי הקדש ם יוקו בכב יוקו ט מעל, וכיון דמעל נפקי להו העצים לחולין הפת אמאי אסורה. ומשני רב פפא בעצי הקדש שאמרנו במאי עסקינן, כגון שהקדישם בתורת שלמים וכר׳ יהודה בתני הקדושין פ״ב הקדש בשוגג מתחלל במזיד אינו מתחלל, במזיד מאי טעמא אינו מתחלל משום דלאו בעצי הקדש המוקדשים בעצי ווקו שי וזכוקו שים בתורת שלמים, כיון דשלמים לאו בני מעילה נינהו לא נפקי לחולין. ומקשינן וכל היכי דמעל המסיק נפקי לחולין, והתניא כל הנשרפין אפרן מותר חוץ מעצי אשרה מותר חוץ . הקדש דלעולם אסור, ואי אמרת מעל המסיק ונפקי לחוליז אמאי אסור. ושנינן כגון שנפלה דליקה מאיליה, דליכא איניש דלימעול, לפיכך תאני אפר הקדש לעולם אסור. רב שמעיה אמר האי דקתני אפר הקדש לעולם שטעון גניזה. ושמועה זו תרומת הדשן שהוא טעון גניזה בסוף תמורה. כדתניא ושמו אצל המזבח, ישמו בנחת ושמו כלו אומר איז ביעור חמץ אלא שריפה, והדין נותן ומה נותר שאינו בבל יראה ובבל ימצא וכו' עד

מבדל דרבגן שרו כשאבוקה בנגדו. ואם תאמר לרגנן הואיל עלים דאיסורא. דמתסרי בהנאה לרגנן היכי משכחת להו:

הן כבר במקום השלהבת ויש לומר משום (4) דשיעור כזה לא חשיב הנאה אחר ביעורן לענין שביעית שהרי באכילה דמינה ילפינן התם ליכא לגמרי הנאה וביעורן שוה ולא ממעטינן אלא שאר עלים שאין הנאתן אלא אחר שנעשו גחלים לגמרי ולרבי עלים דלא משחן נמי הוה ליה למיסר דלדידיה כשאבוקה כנגדו הנאתן וביעורן שוה ואיכא למימר הואיל ורוב הנאה אחר ביעור אית לן למימר דלא אסרה תורה בהן אבל תימה למאן דאמר לוחשות לרבי אסורים אמאי לא אסר בכל עלים בשביעית שהרי הנאתן וביעורן שוה הואיל ולא חשיב להו מבוערות כשהן לוחשות דבלותן הוי עיקר הנאה: הקדש אפי באלף לא בטיל. תימה מה חומר היא זו

ורכוינהו כל הנשרפין וכו'. ה"מ לאוקמי בעלי שלמים: הדין מעצי אשירה. תימה לרשב"א תיהוי כעבודת

נראה דהלכה כרבי יהודה

ובפ"ק דסוכה (ד' יא.) סתם לן תנא דהכא קיימא לן כרבי יהודה משום

דין אחר דיליף במה מלינו אף על גב דאמרו לו חטאת העוף ואשם תלוי יוכיחו ושתיק " מ"ת לדידן סבירא לן כרבנן דאתרי מטאת ואשם בשריפה וליכא תוכיח ה: כוה נותר בשריפה אף חמץ בשריפה. וא"ת למאן דדריש לעיל (ד' כד.) הנותר בשריפה ואין דבר אחר בשריפה היכי יליף רבי יהודה חמן בשריפה מנותר ותירץ רשב"א דלית לן למעוטי מנותר אלא שאר איסורין אבל חמץ דדמי לנותר בכרת ובבל תותירו לא ממעטינן וא״ת לעיל היכי יליף שאר אסורין באם אינו ענין נוקי קרא בחמץ בפסח דוקא דדמי ליה טפי וי"ל דלחמץ בפסח לא זריך [קרא] דמזי למילף במה מזינו^ו: חלבן שד שור הגסקד יוביח. הקשה ריב"א היא גופה נילף מנומר שיהא בשריפה דדמי ליה ומירץ דלא דמי ליה בכל מומירו:

ובאבוקה כנגדו חשיב כמו שלהבת באה מן הגחלים מאי

מכלל דרבנן דפליגי עליה שרו אפי' כשאבוקה כנגדו אלא עצים דאיםורא לרבנן היכי משכחת להו א"ר אמי בר חמא בשרשיפא בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא תנור שהסיקו בעצי הקדש ואפה בו הפת לרבנן דשרו בקמייתא מאי א"ל הפת אסורה ומה בין זו לערלה אמר רבא הכי השתא ערלה במילה במאתים הקדש אפילו באלף לא בטיל אלא אמר רבא אי קשיא ליה הא קשיא והלא מעל המסיק וכל היכא שרמעל המסיק נפקו להו לחולין אמר רב פפא הכא בעצי שלמים עסקינן ואליבא דר' יהוד' דאמר "הקדש בשוגג מתחלל במזיד אינו מתחלל במזיד מאי מעמא לא כיון דלאו בר מעילה הוא לא נפיק לחולין שלמים נמי כיון דלאו בר מעילה נינהו לא נפקא לחולין וכל היכא דמעל המסיק נפקי לחוליו והא יתניא כל הנשרפין אפרן מותר יחוץ מעצי אשירה יואפר הקדש לעולם אסור אמר רמי בר חמא כגון שנפלה דליקה מאיליה בעצי הקדש דליכא אינש דנמעול רב שמעי׳ אמר יבאותן שמעונין גניזה ידתניא יושמו ובמזיד הבנחת ושמו כולו ושמו שלא יפזר: ר' יהודה אומר אין ביעור וכו': תניא מא"ר יהודה אין ביעור חמץ אלא שריפה והדין נותן ומה נותר שאינו בבל יראה ובל ימצא מעון שריפה חמץ שישנו בבל יראה ובל ימצא לא כל שכן שמעון שריפה אמרו לו •כל דין שאתה דן

תחלתו להחמיר וסופו להקל אינו דין לא מצא

עצים לשורפו יהא יושב ובמל והתורה אמרה

משביתו שאור מבתיכם בכל דבר שאתה

יכול להשביתו חזר ר' יהודה ודנו דין אחר

נותר אסור באכילה וחמץ אסור באכילה מה

נותר בשריפה אף חמץ בשריפה אמרו לו

נבילה תוכיח שאסורה באכילה ואינה מעונה

שריפה אמר להן הפרש נותר אסור באכילה

ובהנאה וחמץ אסור באכילה ובהנאה מה

נותר מעון שריפה אף חמץ מעון שריפה אמרו

לו שור הנסקל יוכיח שאסור באכילה

ובהנאה ואינו מעון שריפה אמר להן הפרש

נותר אסור באכילה ובהנאה וענוש כרת

וחמץ אסור באכילה ובהנאה וענוש כרת

מה נותר בשריפה אף חמץ בשריפה

אמרו לו חלבו של שור הנסקל יוכיח שאסור

באכילה ובהנאה וענוש כרת ואין מעון שריפה

חזר

בפרק קמא (דף יב:) לרבי יהודה אבל בשעת ביעורו השבתתו בכל

דבר גבי פלוגתייהו מיהא קולא היא במי שהוא רולה ללאת בשיירא אוי בתוך שלשים דאתרינוחי זקוק לבער וכשאיושי עלים

לשורפו יהא יושב ובטל ולא יבערנו: ודנו דין אחר. שאינו קל וחומר אלא גזירה שוה ובין לקולא ובין לחומרא בתרה אזלינן

דגזירת הכתוב הוא ואין להשיב עליו תחלתו להחמיר וסופו להקל:

הלא הקדש דבר שיש לו מתירין הוא ע"י חילול ומטעם זה אין דינו להיות בטל אפילו באיסור קל אפילו מדרבנן כדאמרינן בריש בילה (דף ד.): בעצר שלמים. ה"מ לאוקמי שלמים. ה"ת לאוקתי בעלי הקדש ואליבא דרבי יהודה א אלא דלאו הורחה דמלתה לעבור במזיד:

גלולים שנשתברה מחליה דשריח כדאמרינן בפרק כל הצלמים (ע"ז מא:) ואין לומר דהכא מיירי באשירה של ישראל דאין לה ביטול עולמית דהא בסוף תמורה (ד' לד.) מפרש דלהכי לא עריב ותני אפר הקדש ואשירה לעולם אסורין משום דאשירה יש לה היתר אם שורפה עו"ג דבטלה: אין ביעור חמץ אלא שריפה.

דסתם לן תנא כותיה בפרק בתרא דתמורה ג (ד׳ לג:) וא״ת א״כ בהא דאמר יורי יהודה סוכה אינה נוהגת אלא בארבע מינין שבלולב יהא נמי הלכה כמותו דהתם נמי לא פליגי רבנן אלא מטעם דכל דין שתחלתו להחמיר וסופו להקל (כ) אין דין כרבנן דקתני הדלה עליה את הגפן ואת הדלעת אם קנצן כשירה וי"ל

בשרשיפה. כסה לישב עליו או להדום רגליו דהנחתן כשהן בעין ועל פריך בסוף לולב הגזול (סוכה מ.) ובהגוזל עלים (ב"ק קא:) והא איכא ידי ממש אבל הנאת היסק אין הנאתו אלא לאחר ביעורו או בשעת עלים דמשחן שהנאתן וביעורן שוה הא בשעת הנאה מבוערין ביעורו: בטילה במאמים. הלכך לא חמירא משכלה ונבער איסורו: והלא מעל המסיק. וחייב קרבן

מעילה וכל דבר שחין בו קדושת הגוף כגון בהמה שאינה של קרבן וכלי שאינו כלי שרת כיון שמעל בו יצא לחולין דתנן (מעילה דף יט:) אין מועל אחר מועל במוקדשין אלא בהמה וכלי שרת בלבד אבל כל מידי אחרינא ממעילה ראשונה נפקא לחולין דקי"לה אין מעילה בכ"מ אלא שינוי שנשתנה מקדושתו ואמאי פת אסורה הא קודם שנתנו הפת היה ההיסק חולין: **בעלי שלמים.** שהתפיסן לדמי שלמים למוכרן וליקח בדמיהן שלמים. וקדשים קלים אין להם מעילה דלאו קדשי ה׳ חרינן ביה שכולן לבעלים ואין לגבוה בהן אלא לאחר זריקת דמים את האימורין ואיסורא מיהא רכיבא עלייהו וממעילה הוא דאימעיטי במסכת מעילה [1:]: ואליבא דרבי יהודה.

פשט ליה רב חסדא בקדושין בפ"ב

(דף נה.) דאמר הקדש במזיד אין

מתחלל אם נהנה ממנו במזיד לא

יצא לחולין הלכך בשלמים שוגג

דידהו כמזיד דהקדש דהא לאו בני

מעילה נינהו. והכי נמי הוה מלי

למימר הכא כשהסיקו מזיד עסקינן

מיהו שהסיקו משמע שוגג ומזיד וכיון

דמצי לאוקמה בין בשוגג בין במזיד

אוקמה: כל הנשרפין. בשילהי

פרק בתרא דתמורה [לג:] מפרש אלו

נשרפין ואלו נקברין: ואפר הקדש

לעולם חמור. להכי נקט גבי הקדש

לעולם וגבי אשירה לא נקט לעולם

משום דאשיכה יש לה היחר אם

שורפה עו"ג ובטלה אבל הקדש אין

בו ביטול והכי מפורש בשילהי

תמורה [לד.]: רמי בר חמא ורב שמעיה

אאפר הקדש לעולם אסור מהדרי:

בחותו חפר שטעון גניוה. קחמר

לעולם אסור וזהו אפר של תרומת

הדשן שלא היתה מעילה בהסיקו:

כל דין שחתה דן. שמתחלתו

אתה דנו כדי להחמיר עליו שהרי

חמור הוא ואתה מביא לו חומר

אחר כדקאמרת חמץ שהוא בבל

יראה אין דין שטעון שריפה וסופו

נמלא שחומר שאחה מוסיף עליו

גורם לו להקל: אינו דין. שהרי

הדין מלמד שיהא חמור והרי הוא

מקילו: שחם לח מצח עצים. ישב

ויבטל בתמיה. ואף על גב דאמרי׳

הגהות הב"ח (א) תום' ד"ה מכלל וכו' וים לומר דמשום שיעור מועט סה לא חשיב: (ב) ד"ה אין ביעור וכו׳ וסופו להקל אינו דין:

גליון הש"ם

גמ' כל דין שאתה דן תחלתו להחמי'. עי׳ שנת קלו ע"ב תוס' ד"ה דתניא חבחים יב ע"ב תד"ה בו עואי:

מוסף רש"י

כל הנשרפין אפרן מותר. כגון חמן וחרומה וערלה וכלחי הכרס חפרן (תמורה לד.).

מוסף תוספות

א. דאמר במזיד אין מתחלל. מוס' שאנץ. ב. דהא במסקנא נמי לא איירי בכל אפר הקדש אלא בתרומת הדשן. מוס' הרא"ש. ג. דקא חשיב חמץ בפסח מן הנשרפים. חי׳ הר״ן, אלמא חשבינן ליה דין אע״פ שסופו להקל. מוס׳ סוכה לו: ד. אלמא הדר ביה מההוא. תוס' סוכה שס. ה. דלא שתק אלא מתוך דברי עצמו במה שאומר במקום אחר דנותר בקבורה. תוס' סוכה שס. ו. כדאמר ר' יהודה הכא. מום׳ שאנד.